

[Aage Fogh.]

rømme Rigtigheden af dem. Nej, det er meget troligt, for det ærede Medlem og hans Parti har nu gennem en Aarrække udelukkende drevet Politik ude omkring i Befolkningen paa Mistænkeliggørelsens og Misundelsens Konto. Ewig og altid tales der om, at vi skal have meget større Afsætning o. s. v., o. s. v. Men naar vi saa giver ham Tallene direkte fra Landbrugsraadets egne Meddelelser, Tallene for, hvad vi solgte i 1929 og hvad i 1937, saa staar det ærede Medlem op her og siger, at det var dog nogle mærkværdige Tal, om de nu mon ogsaa skulde være rigtige. Det ærede Medlem har rimeligvis aldrig prøvet paa at undersøge Sagen, for saa vilde der være løbet et Hjul af Vognen for Manden, saa vilde han ikke have den samme Frimodighed til som hidtil at drive sin Agitation paa et forkert Grundlag. Derfor gav jeg de Tal og sagde til det ærede Medlem: Vær nu saa venlig at sige mig, hvad det er, vi skal have rettet — altsaa paa Grundlag af Tallene for 1929 og 1937 kan Agitationen ikke drives videre; har I andre Ønsker, saa lad os faa en Forhandling om det, men med konkrete Tal som Grundlag, det vil tjene alle Parter bedst.

Saa siger det ærede Medlem, at der skal skabes øget Afsætning. Det er vi enige om. Jeg har aldrig nogen Sinde givet Udtryk for, at jeg ikke var interesseret i den størst mulige Afsætning af Landbrugsvarer udadtil. Der er ogsaa talt om større Afsætning indadtil. Jeg vil minde om, at den naturlige Tilvækst i Befolkningen, som drejer sig om 20 000—25 000 aarlig, kræver betydelig mere Produktion. Jeg skal ikke prøve paa at regne ud, hvor mange Husmandsbrug det vil dække, men at det kræver mere Produktion, kan der ikke være Tvivl om.

Endelig vil jeg gøre opmærksom paa over for de ærede Medlemmer Hr. Sønderup og Hr. Ulrich, at det, det drejer sig om i denne Forbindelse ved Udstykningen, er, at man faar Jorden udnyttet bedre. Man faar ikke mere Jord til Raadighed, men den Jord, vi har i Forvejen, bliver bevisligt udnyttet bedre, ved at vi udstykker i smaa Lodder, og det tror jeg aldrig samfundsøkonomisk vil give et daarligt Resultat. Derfor vil det efter mit Skøn være forsvarligt at fortsætte paa dette Omraade.

Saa siger det ærede Medlem, i almindelige Vendinger, at nu maa vi holde op med at tale om, at Prisstigningen skyldes Kronefaldet, det kan da ikke virke i saa

mange Aar. Jo, ærede Medlem, der er ingen som helst Tvivl om, at et Kronefald som det, vi har været ude for, vil virke, saa længe Kronekursen er i det Niveau i Forhold til anden Mønt. Over for England virker det i Øjeblikket paa den Maade, at vi holder Kronekursen nede under Englandskursen, og hvis ikke man tror paa Rigtigheden heraf, vil jeg bare minde om, hvad der skete i 1924—25, da vi førte Kronen i Pari. Hvis vi tænker os den Situation, at Kronen blev ført i Pari i Løbet af faa Dage, skulde man meget hurtigt opdage, at det var Kronekursen, der havde Indflydelse paa Prisniveauets Leje her i Landet. Det har jeg anført over for det ærede Medlem og sagt: Der har vi Hovedaarsagen til de høje Priser her i Landet. Og da Venstrepartiet var de ivrigste, dem, der gik i Brechen for, at det Kronefald skulde finde Sted — om Berettigelsen heraf skal jeg ikke diskutere —, er det fuldkommen urimeligt, at Repræsentanter for samme Parti bagefter bebrejder Regeringen, at Priserne er stegt. Det var vel Meningen med hele de Herrers Aktion, det var vel derfor, Venstrepartiet gik ind for netop den Ændring i Kronekursen, og det er fuldkommen urimeligt bagefter at rette Bebrejdelser mod os, fordi Priserne steg.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Etableringslaan, sagde det ærede Medlem Hr. Ulrich, at det var inkonsekvent, at jeg, samtidig med at jeg stillede Krav om, at Ungdommen skal dygtiggøre sig og samle Midler, stillede Krav om Etableringslaan. Nej, det er ingeniunde inkonsekvent. For jeg er ikke længere fra Jorden, end at jeg meget vel ved, at den Ungdom, der selv skal skaffe sig alle Midlerne — ja, de er som Regel to, men hvis vi holder os til den mandlige Part, som er den, der kan gaa ind paa egen Haand —, den Ungdom, der begynder uden Midler andetsteds fra, vil, hvis de er heldige, kunne opspare 2 000 Kr., nogle maaske 3 000 Kr., og hvis det gaar meget højt, 4 000 Kr.; men hvis de, samtidig med at de skal tjene til Livets Ophold, skal søge Dygtiggørelse teoretisk, kan det aldrig blive store Formuer, de bliver i Besiddelse af. Det er derfor fuldt forsvarligt at støtte dem gennem Etableringslaan, for jeg ved fra Praxis, at hvis ikke man støtter dem paa den Maade, bliver de støttet gennem Veksellaan ved mere eller mindre heldige Handelsmænds Hjælp, i mange Tilfælde til ubodelig Skade. Hvis man kunde lægge hele det Forhold over i Samarbejde med Driftsllaanefor-